

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 228/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. I. Z., CSc., N., Č., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie svojho práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv na spravodlivý súdny proces a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez diskriminácie podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, ako aj porušenie čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 5 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 312/2005-217 zo 16. októbra 2006 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 8 C 7/01-177 z 12. mája 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. I. Z., CSc., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2007 doručená sťažnosť RNDr. I. Z., CSc., N., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práv na rovnosť pred zákonom a na rovnakú ochranu zákona bez diskriminácie podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), ako aj porušenie čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 17 dohovoru a čl. 5 ods. 1 paktu rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 312/2005-217 zo 16. októbra 2006 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 7/01-177 z 12. mája 2005.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 10. januára 2001 a upravenou podaním zo 7. októbra 2002 „domáhal ochrany svojich práv vyslovením zákazu žalovanému M., a.s. prevádzkovať podnikateľskú činnosť v priestore na pozemku parc.č. 14281/17 kat. úz. Prešov. V priebehu konania rozšíril túto žalobu na ďalších žalovaných.“

V sťažnosti sťažovateľ ďalej uviedol, že „... vzal svoju žalobu proti žalovanému M., s.r.o. späť, lebo tento žalovaný v priebehu konania s uvedenými zásahmi do práv sťažovateľa prestal. Okresný súd v Prešove uznesením 8C7/01-94 zo dňa 28.4.2004 konanie o žalobe sťažovateľa voči M., s.r.o. zastavil a s poukazom na § 146 ods. 2 veta druhá OSP zaviazal žalovaného M., s.r.o. povinnosťou nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 251,-Sk.“

Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 7/01-177 z 12. mája 2005 žalobu sťažovateľa proti ostatným žalovaným zamietol a zaviazal sťažovateľa povinnosťou nahradiť žalovanému B., s. r. o., trovy konania v sume 5 600 Sk. Náhradu trov sťažovateľovi nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v časti o zamietnutí žaloby a proti výroku o trovách konania podal sťažovateľ odvolanie krajskému súdu, ktorý rozsudkom č. k. 1 Co 312/05-217 zo 16. októbra 2006 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľa zaviazal zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania v sume 2 9678,40 Sk.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa rozsudkom krajského súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti pred nestranným súdom garantované v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ tvrdí, že *„Napadnuté rozhodnutie je založené na nepravdivom a nespravodlivom obvinení sťažovateľa, tak ako keby si uplatňoval nárok k budove a ako keby preto podstatu jeho žaloby bolo domáhať sa zákazu vykonávania podnikateľskej činnosti žalovaných v tejto budove stojacej na spomínanej nehnuteľnosti. Proti tomuto nespravodlivému prekrúcaniu podstaty svojej žaloby zo strany súdu sťažovateľ dôrazne protestuje. Ak by odvolací súd spravodlivo prejednal záležitosť odvolania i žaloby sťažovateľa, mohol zistiť, že sťažovateľ sa žalobou domáhal zákazu prevádzkovania podnikateľskej činnosti v priestore na pozemku par. č. 14281/17 kat. úz. Prešov a teda domáhal sa ochrany svojich práv vyplývajúcich zo svojho vlastníctva k pozemkom vo svojom vlastníctve. Ak by bol odvolací súd spravodlivo prejednal záležitosť odvolania i žaloby sťažovateľa, mohol zistiť, že sťažovateľ sa nedomáhal zákazu vykonávania podnikateľskej činnosti žalovanými len z toho dôvodu, že podnikajú v cudzej budove stojacej na spomínanej nehnuteľnosti. Sťažovateľ sa predmetnou žalobou domáhal predovšetkým ochrany svojich práv vyplývajúcich z jeho vlastníctva k predmetným pozemkom, do ktorých žalovaní pri prevádzkovaní ich podnikateľskej činnosti neoprávnene zasahovali...“*

Je preto nespravodlivým prejednaním záležitosti sťažovateľa, keď odvolací súd sa pri ignorovaní podstaty predmetu žaloby a odvolania sťažovateľa stotožňuje so závermi prvostupňového súdu o tom, že žalovaní podnikaním v priestore na pozemku č. 14281/17 nezasahovali do sťažovateľovho práva na pokojné užívanie svojho pozemku.“

K porušeniu sťažovateľovho práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu a v čl. 13 dohovoru podľa tvrdenia sťažovateľa došlo tým, že „Všeobecné súdy odmietli sťažovateľovi poskytnúť účinný právny prostriedok nápravy proti neoprávneným zásahom žalovaných do sťažovateľovho práva na pokojné užívanie svojho majetku ...“.

Podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s prvostupňovým rozsudkom okresného súdu „došlo k porušeniu čl. 5 ods. 1, čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach v tom, že odvolací súd vyložil ustanovenia paktu spôsobom, ktorým dal skupine žalovaných právo vyvíjať činnosť a dopúšťať sa činov smerujúcich na potláčanie rovnosti sťažovateľa pred súdom a zákonom a na potláčanie práva sťažovateľa na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie.

Na jednej strane súd uznesením 8C 7/01-94 z 28.4.2004 uložil žalovanému M., s.r.o. povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania len preto, že tento žalovaný so zásahmi do sťažovateľových práv prestal a na druhej strane súd rozsudkom 1Co/312/2005-217 zo 16.10.2006 v spojení s prvostupňovým rozsudkom 8 C 7/01-177 z 12.5.2005 uložil povinnosť sťažovateľovi uhradiť náhradu trov žalovanému B., s.r.o., keď tento žalovaný so zásahmi do sťažovateľových práv neprestal.“.

Podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu „došlo k porušeniu ustanovení čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že odvolací súd vyložil ustanovenia čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak, ako keby žalovaní mali akékoľvek právo obmedzovať sťažovateľovo ľudské právo a základnú slobodu na pokojné užívanie jeho majetku, keď súd žalovaným umožnil napadnutým rozsudkom vykonávať ich podnikateľskú činnosť v priestore na pozemku parc.č. 14281/17 kat. úz. Prešov, čo je nevyhnutne spojené s nutnosťou vstupu na niektorý z pozemkov par.č. 14281/10, 14281/11, 14281/12, 14281/13, kat. úz. Prešov, o ktorých sťažovateľ preukázal súdu svoje vlastníctvo a ktoré s uvedeným pozemkom bezprostredne susedia.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd rozsudkom č. k. 1 Co 312/05-217 zo 16. októbra 2006 v spojení s rozsudkom

okresného súdu č. k. 8 C 7/01-177 z 12. mája 2005 porušil jeho práva zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, čl. 14 ods. 1 a čl. 26 paktu v spojení s čl. 17 dohovoru, čl. 5 ods. 1 paktu a čl. 1 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ ďalej žiada, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby mu priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby

tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05).

Na základe ustálenej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. ľudského práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 117/06). Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad je v súlade s ústavou, inými slovami, ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (II. ÚS 172/05).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 13 dohovoru, čl. 14 ods. 1 a čl. 26 paktu v spojení s čl. 17 dohovoru, čl. 5 ods. 1 paktu a čl. 1 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Co 312/2005-217 zo 16. októbra 2006 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 7/01-177 z 12. mája 2005.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Podľa čl. 5 ods. 1 paktu nič sa v tomto pakte nemôže vykladať tým spôsobom, akoby dávalo ktorémukoľvek štátu, ktorejkoľvek skupine alebo osobe akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov, ktoré by smerovali k potlačeniu niektorého z práv alebo niektorej zo slobôd uznaných týmto paktom alebo k ich obmedzeniu vo väčšom rozsahu, ako tento pakt ustanovuje.

Podľa čl. 14 ods. 1 paktu všetky osoby sú si pred súdom rovné. Každý má úplne rovnaké právo, aby bol spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje buď o jeho právach a povinnostiach, alebo o akomkoľvek trestnom obvinení vznesenom proti nemu.

Podľa čl. 26 paktu všetci sú si pred zákonom rovní a majú právo na rovnakú ochranu zákona bez akejkol'vek diskriminácie.

1. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je príslušný na preskúmanie rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 7/01-177 z 12. mája 2005, pretože preskúmanie tohto rozhodnutia patrí v prvom rade do právomoci všeobecného súdu (v danom prípade krajského súdu) rozhodujúceho v rámci odvolacieho konania, ktorý napadnutý rozsudok okresného súdu preskúmal a vo veci odvolania sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 1 Co 312/2005-217 zo 16. októbra 2006 . Z týchto dôvodov ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Základom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutý rozsudok krajského súdu je založený na nepravdivom základe a nespravodlivom prejednaní sťažovateľom podaného odvolania. Podľa sťažovateľa krajský súd, ak by spravodlivo prejednal „*záležitosť odvolania i žaloby*“, mohol zistiť, že sa nedomáha zákazu vykonávania podnikateľskej činnosti žalovanými len z toho dôvodu, že podnikajú v cudzej stavbe stojacej na pozemku vo vlastníctve sťažovateľa, ale domáhal sa ochrany svojich práv k ďalším pozemkom, ktorých je vlastníkom a ktoré bezprostredne s pozemkom, na ktorom je postavená stavba, susedia a do ktorých žalovaní pri prevádzkovaní svojej podnikateľskej činnosti neoprávnene zasahovali. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd porušil jeho právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podstata práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Do obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej, platnej a účinnej právnej normy.

Podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, s výnimkou prípadov uvedených v § 212 ods. 2 OSP. To znamená, že odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti si ústavný súd vyžiadal na vec sa vzťahujúci spis okresného súdu a z jeho obsahu zistil, že skutočnosti, ktoré uvádza sťažovateľ v sťažnosti, pokiaľ ide o rozsah a dôvody podaného odvolania, nie sú v súlade s obsahom odvolania, ktoré sa nachádza v tomto spise.

Ústavný súd zo súdneho spisu zistil, že sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu uviedol: *«V predmetnom konaní sa domáham ochrany svojich práv vyplývajúcich z môjho vlastníctva k pozemku par.č. 14281/17 v kat. území Prešov. Svojou žalobu odôvodňujem neoprávnenými zásahmi do mojich práv a mojich oprávnených záujmov pri protizákonnom podnikaní žalovaných v stavbe bez platného stavebného povolenia na pozemku v mojom vlastníctve, par.č. 14281/17.*

I. st. súd moju žalobu zamietol rozsudkom s tým, že podnikanie žalovaných v „S.“ na pozemku v mojom vlastníctve nie je zásahom do mojich práv.

Namietam, že napadnutý rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdím, že podnikanie tretích osôb v nelegálnej stavbe bez platného stavebného povolenia na pozemku v mojom vlastníctve je zásahom do mojich oprávnených záujmov a práv. K týmto zásahom neoprávňuje žalovaných ani ich spolčenie s vlastníkom stavby „S.“, ktorý protiprávne prevádzkuje túto stavbu bez platného stavebného povolenia na pozemku parc.č. 14281/17. Ako vyplýva z mojich výziev žalovaným, vlastnícke oprávnenie na užívanie predmetného pozemku neboli prenechané žiadnym tretím osobám, ani vlastníkovi stavby „S.“. Zmluvy žalovaných s vlastníkom tejto stavby nie sú žiadnym dôvodom na zasahovanie do mojich oprávnených záujmov a práv.

Napadnutý rozsudok odporuje § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných. Žalovaní pri ich podnikaní v stavbe bez platného stavebného povolenia na pozemku parc.č. 14281/17 bez právneho dôvodu zasahujú do môjho vlastníckeho práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 Ústavy a do môjho práva na pokojné užívanie svojho majetku vyplývajúceho z čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Dohovor). Žalovaní bez právneho dôvodu zasahujú do môjho oprávneného záujmu, aby na mojom pozemku nikto cudzí protiprávne

nepodnikal a už vôbec nie v stavbe, ktorá nemá platné stavebné povolenie pri ktorej uplynul určený čas jej trvania. ...

... Namietam, že súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Keďže žalovaní v 1. až 4. rade sa k žalobe nijak nevyjadrili a na žiadané pojednávanie súdu sa nedostavili, súd na základe vykonaných dôkazov o ich podnikaní v S. – pokladničných lístkov predložených žalobcom – dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o tom, že žalovaní v 1. a v 4. rade v uvedenom priestore podnikateľskú činnosť nevykonávajú. ... Zo žiadneho iného dokazovania a to ani zo správy vlastníka stavby „S.“ nijak nevyplýva, že by žalovaný v 1. a v 4. rade v tejto stavbe na pozemku v mojom vlastníctve s podnikateľskou činnosťou prestali, alebo že by tam podnikateľskú činnosť nevykonávali.»

Krajský súd v sťažovateľom napadnutom rozsudku uviedol: *„V danom prípade sa žalobca podanou tzv. negatívnou žalobou ako spoluvlastník pozemku, parcely KN 14281/17, zapísanej na LV č. 7182 v kat. úz. Prešov domáha zákazu vykonávať podnikateľskú činnosť žalovanými v budove stojacej na spomínanej nehnuteľnosti. Žalobca v zásade je oprávnený domáhať sa žiadaného zákazu výkonu činnosti žalovanými a to za predpokladu, že títo zasahujú do jeho vlastníckych práv k pozemku neoprávneným spôsobom. Aj odvolací súd sa však stotožňuje so závermi prvostupňového súdu v tom zmysle, že žalovaný v 3. rade užíval a žalovaný v 2. rade aj v súčasnosti užíva časti budovy – S., postaveného na pozemku spoluvlastnícky patriacemu žalobcovi oprávnene a to na základe nájomných zmlúv uzatvorených s vlastníkom tejto stavby ...“*

Ústavný súd podobne ako v prípade iných sťažností namietajúcich porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru skúmal aj v uvedenom prípade, či rozsudok krajského súdu nebol svojvoľný alebo arbitrárny a či nezakladá možnosť porušenia sťažovateľom označeného práva. Z rozsudku krajského súdu je zrejmé, aké skutočnosti vzal za základ svojho rozhodnutia. Krajský súd svoj rozsudok riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi okolnosťami, ktoré boli uplatnené sťažovateľom v odvolaní.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, takéto porušenie ústavný súd nezistil. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd prejednal odvolanie sťažovateľa v súlade so zákonom (§ 212 ods. 1 OSP). Preto tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd neprejednal jeho odvolanie v rozsahu a z dôvodov, ktoré uplatnil v odvolaní, ústavný súd neakceptoval a sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Podľa sťažovateľa rozsudkom krajského súdu bolo porušené jeho právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu a právo podľa čl. 13 dohovoru v spojení s porušením čl. 17 dohovoru a čl. 1 ods. 2 ústavy.

Možnosť porušenia práva sťažovateľa zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu sa spravidla odvodzuje od porušenia niektorého z ústavnoprocených princípov zaručených v čl. 46 až 50 ústavy alebo v čl. 6 ods. 1, prípadne čl. 13 dohovoru (*mutatis mutandis* II. ÚS 78/05).

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 13 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu*, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Zo sťažnosti a z jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy, ktorý aj využil, keď proti rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd. Ochrana právam sťažovateľa bola poskytnutá okresným súdom i krajským súdom, ktoré vzťah medzi sťažovateľom a jeho odporcami v konaní vyriešili konečným spôsobom. Skutočnosť, že sťažovateľ nebol v konaní pred krajským súdom úspešný, nie je podstatná, keďže účinnosť prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. *Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu* – 1991, *Soering proti Spojenému kráľovstvu* – 1989). Preto podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok krajského súdu

nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nebolo porušené právo podľa čl. 13 dohovoru (ani právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), neprichádza do úvahy ani možnosť porušenia základného práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ v sťažnosti porušenie čl. 17 dohovoru (jedno zo základných interpretačných pravidiel dohovoru) a čl. 1 ods. 2 ústavy iba bez bližšieho odôvodnenia konštatuje. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a uvedenými ustanoveniami dohovoru a ústavy, považoval toto tvrdenie sťažovateľa za súčasť jeho argumentácie a ďalej sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. Podľa sťažovateľa krajský súd porušil jeho práva zaručené v čl. 14 ods. 1 a čl. 26 paktu tým, že dal skupine žalovaných právo vyvíjať činnosť a dopúšťať sa činov smerujúcich na potláčanie rovnosti sťažovateľa pred súdom a zákonom a na potláčanie práva sťažovateľa na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie, pričom krajský súd mal porušiť aj čl. 5 ods. 1 paktu. Toto tvrdenie sťažovateľ odôvodnil postupom okresného súdu a krajského súdu, keď: *„Na jednej strane súd uznesením 8C 7/01-94 z 28.4.2004 uložil žalovanému M., s.r.o. povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania len preto, že tento žalovaný so zásahmi do sťažovateľových práv prestal a na druhej strane súd rozsudkom 1Co/312/2005-217 zo 16.10.2006 v spojení s prvostupňovým rozsudkom 8 C 7/01-177 z 12.5.2005 uložil povinnosť sťažovateľovi uhradiť náhradu trov žalovanému B., s.r.o., keď tento žalovaný so zásahmi do sťažovateľových práv neprestal.“*

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že rozhodnutie o trovách konania nie je rozhodnutím vo veci samej, ani takéto rozhodnutie nenahrádza. Preto ani rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu k žalovanému, ktorý v priebehu konania prestal byť účastníkom konania, neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej vo vzťahu k ostatným účastníkom konania. Rozhodovanie o náhrade trov konania je samostatným rozhodovaním, a to aj v prípade, ak výrok o náhrade trov konania tvorí súčasť rozhodnutia vo veci samej, pričom všeobecný súd pri rozhodovaní vždy aplikuje príslušne ustanovenia § 142 a nasl. OSP v závislosti od konkrétnych okolností prípadu.

Na základe uvedeného sa ústavný súd nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu bolo porušené jeho právo na rovnosť pred súdom zaručené v čl. 14 ods. 1 paktu ani jeho právo na rovnosť pred zákonom podľa čl. 26 paktu, najmä ak sťažovateľ svoje tvrdenie odôvodňuje uvedenými výrokmi v rozsudkoch konajúcich súdov o trovách konania. Nadväzne na to ústavný súd konštatuje, že neexistuje žiadna príčinná súvislosť, na základe ktorej by bolo možné usúdiť, že krajský súd napadnutým rozsudkom (jeho výrokom o trovách) porušil čl. 5 ods. 1 paktu. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti tiež odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré v nej sťažovateľ nastolil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2008